

Afscheid zonder nabijheid

AUTEUR: Johan Terryn

Ik heb een drijvende kracht in mij om van de droevige, pijnlijke dingen die ons kunnen overkomen in dit leven weer iets moois te maken. Er de schoonheid uit te puren. Ja, zelfs uit de dood. Dat deel van het leven dat doorgaans weinig plaats mag innemen. Waar we niet goed mee om kunnen gaan, alle eeuwenoude rituelen die er ooit voor bedacht zijn ten spijt. Tijdens de lockdowns van voorjaar en najaar 2020 werd afscheid nemen ontmenselijkt. We namen afscheid zonder nabijheid. Zonder aanraking. Zonder een laatste groet. Zonder koffietafel. Zonder uitgebreide familie en vrienden. Een mensenleven verdween gewoon.

In die periode is mijn vader overleden. Ik mocht een halfuurtje bij hem zijn, toen hij stervende was. Tenminste, als ik een mondk masker en handschoenen droeg. Door de complete afsluiting had ik al de laatste maand van zijn leven gemist. Mijn vader was een ingenieur. Hij heeft iets belangrijks uitgevonden dat de ontwikkeling van het televisietoestel mogelijk maakte. Iets met tussenstops bij een signaaloverdracht, zodat wanneer er iets misliep niet het hele gebeuren misliep, maar die tussenstop ervoor zorgde dat er maar een stukje misliep. Waardoor niet de hele beeldbuis ontplofte. Omdat het in die rare periode van complete isolatie zo moeilijk was om je verdriet te delen, deelde ik het erbetoon aan mijn vader via mijn Middagjournaal op Radio 1. Ik was het eerlijk gezegd niet gewend om mij in al mijn kwetsbaarheid publiek te tonen. Maar nood brak wet. Als het met mijn nabije omgeving niet kon, dan maar meteen met allemaal vreemde mensen. Die vreemde mensen schreven mij terug. Om me hun medeleven te betuigen, omdat ze geraakt waren, maar ook om hun eigen verhaal te vertellen. Dat had ik niet verwacht, eerlijk gezegd. Maar net zoals ik konden ze het nergens anders kwijt. Ik had een snaar geraakt zonder die te willen bespelen.

Patrick schreef me dat hij zijn ouders op vierentwintig uur tijd allebei was kwijtgeraakt. Ik belde hem op om naar zijn verhaal te luisteren. Anderhalf uur hingen we aan de lijn. Het was uniek, zo'n gesprek tussen twee wildvreemden over hun diepste verdriet. "Eigenlijk moeten we dit gesprek overdoen en opnemen. Voor later. Om mensen te laten horen hoe het was. En voor nu. Om het te delen met wie het maar wil horen hoe het is", stelde ik voor. Patrick zei: "Maar het is lockdown. We mogen elkaar niet ontmoeten..." Ik antwoordde: "Ja, maar we doen het voor zonsopgang, in een bos. Niemand gaat ons vinden." En zo is het begonnen. Ik sprak een uur voor zonsopgang, tijdens het uur blauw, af met mensen die een dierbare verloren. Veel verhalen en het laatste verhaal is het mijne. Over hoe ik een tussenstop nam en een signaal overbracht. Van hoe ik door anderen de mogelijkheid te geven om hun verhaal te delen, zelf heb kunnen rouwen om mijn dierbare vader.

Johan Terryn

Johan Terryn is acteur, theatermaker, columnist en coach. Om het taboe over rouw en verlies te doorbreken ging hij voor zijn podcast *Het Uur Blauw* praten met mensen die net zoals hij een dierbare verloren. Naar aanleiding hiervan schreef hij *Het uur blauw: Afscheid zonder nabijheid*, een intiem en eerlijk portret van rouw en verdriet.
www.johanterryn.com